

Aan een kind vroeg ik eens: waarom heb je een naam nodig. Dat kind zei: dan kan je moeder je aan tafel roepen. Allereerst zeg ik een klein vers voor de kinderen. Voor de kinderen met een lege oplaas aan tafel omdat vader is overleden, verongelukt misschien wel of mamma of het kinderstoeltje blijft leeg of de slaapkamer van een broer of zus of opa komt niet meer oppassen. Dit is het vers

Als je pappa

Als je mamma

Als je oma of opa

Als een broertje of zusje

Je naam niet meer roept

Jou niet meer aan tafel kan roepen

Blijf dan zelf die naam zeggen

Stil of hardop

“ik vergeet je niet.

Je bent in mijn hart.”